

בית שמאי פרק שלשה עשר יבמות

(א) לעיל ב: [ג], (ב) לעיל יג,
 (ג) לעיל יד, (ד) [יג], (ה) (ג"ז)
 (א) [לעיל יג], (ב) לעיל
 קא: סנהדרין ב, (ג) לעיל
 קא: [ע"ש דלתא פגי כ"ד
 מומחיס], (ד) [לעיל קא:
 איתא בר יוסין, (ט) ג"ז שם,
 (י) [ג"ל ותמאן ותנשא],
 (יא) גירסת ר"ף ור"ש א' א'
 אחיה], (יב) לעיל פט: [לקמן
 קס]. [כמויות קתא, (ט) פ"ז
 ה"ג.]

הגהות הב"ח

(א) גמ' אסתקרא לה
 לטולתו: (ב) שם משנה ר'
 אדעור אומי: (ג) רש"י
 ד"ה כל שיפול וכו' שאין
 זו זרת בת: (ד) ד"ה דמי
 רמי וכו' דעקתינהו
 גשואין:

מוסף רש"י

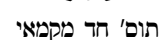
ובל היכולה למאן.
 כגון שטענה קטנה ויכולה
 למאן ולה מיאנה ומת
 אחיו, הואיל וקדושה
 אינה אלא מרביתן ויקת
 נפילתה מרביתן אינה
 פוטרת זרתה מן החליצה
 ולהחייב אסוריה כמפורס
 טעמא בגמרה שגריאת זרת
 ערוה (לעיל ב.). ואמאי
 תמאן השחא. תמאן
 הערוה השחא ותמאן אי
 אפיש בקדושין שקדשו
 אחי ואחי לעבלי המת
 ותעוקר קדושין השואליש
 ומחייבם זרתה (לעיל
 ג'). צרת ערוה שאני.
 רבין גזירי שלל תמאן
 ליצומו זרתה דלא לולולי
 זרתה ערוה דלמאן אחי
 למישרי (שם). מיאנה
 בבעל מותרת לאביי.
 מיאנה כלמו צענלה ומותרת
 לתמיא דעקרתה לנישואיה
 והיחל מפותח צו ומותרת
 לו, אבל מת צנו, צענלה
 הראשון ומיאנה ניקת
 יבם, אפי"ג גשואין קמאי
 עקרה, אסורה לאביו
 (שם ובניי' לעיל יב.).
 אלמא בשעת נפילה
 נראית ככלתה. משעה
 שפלה להחייבם ומקרה
 ליבם מתמת שישואין
 הראשונים נראים אותם
 גשואין גמורים למיחו
 אשת המת וכלתו של זה,
 הכי נמי. גלית ערוה,
 משעת נפילה. שמוקרה
 הבת ליבם והולכרה למאן
 זו מתמת קדושי ראשון,
 נראים שישואים גמורים
 למיחו אשת המת ולזרה
 זרת הבת ואי שרית ליה
 אחי למישרי זרת הבת
 צענלה (לעיל יג.) ובניי'
 לעיל יב.). והמייאונין
 בשלישה. דכל דתקון
 רבין ענין דאורייתא
 תקון, ומיאונין דרבין
 דמלאוסיא אפילו מיאון
 לא צביא דאין קדושי קטנה
 כלום אלא אם כן קדשה
 אביה, דכתיב את בתי נתי
 לאש הזה (סנהדרין ב.).

ומיאו עקרה. שלל תהא זריכה גט לזיאתו דהא אמרי צ"ה ממאנת
 ציבס דומיא דצעל: נישואין קמאי עקרה. ושוב אין כאן זיקה: כל
 שיפול למאן. צפרק קמא (לעיל ב:). צמו קטנה הנשואה לאחיו ולא
 קיבל אציה קידושין כגון שהשיאה אציה מחלה לאחר ומתגרשה והיא
 יתומה צחי האב ויכולה למאן ולא
 מיאנה צו ומת זרתה חוללת
 א) שאינה זרת הבת להפטר משום
 זרת ערוה הואיל והבית יכולה למאן
 אינן נישואין גמורין ולא מתיבמת
 הואיל ולא מיאנה הבת היא לא
 הך זרת ערוה במקלח: זרת ערוה
 שאני. דאפי"ג דמהני מיאון לקטנה
 יבמה צענלה למיפק בלל חליצה
 לא מהני לגבי ערוה אס מיאנה
 צאציה שהיא יבמה למיחו זרתה
 מותרת ליבם: דמי רמי צרי
 יחוקאל קטנה שמיאנה צבעל
 מותרת לינשא לאביו ב) דעקרתינהי
 לנישואין והיא כחונסה ומפוסה אכל
 מת צענלה ולא מיאנה צו ומיאנה
 ציבס דאפי"ג דנפקא בלל חליצה אלמא
 נישואי קמאי עקרה אפי"ה אסורה
 לאביו מפני מראית העין דמשעת
 נפילה דלהני נישואי קמאי למיפל
 קמי יבם ולהצריכה מיאון לגבי יבם
 נראית כלתו של חמיה: ה"ג אפי"ג
 דעקרה לנישואי קמאי נראית זרתה
 כזרת צמו הואיל ורהני נישואי אחיו
 צצמו למרמי קמיה: מיאנה. יבמה
 צחחד מן האחין יבמין אסורה לכוין:
 אצעלם הגט. אס נתן לה האחד גט
 פסלה על כולן: אמר אביי רב. לא
 הודה לו דאיכו אמר לעיל מיאנה
 צזה אסורה לזה: רבי אושעיא לא
 הודה לו. מדקאמר ר' יוחנן מותרת
 לאחין אפי"ג דליחו גופיה נמי צמשמע
 ומיחו אי איכא אחין אין דהוה ליה
 מיאון לחצי זיקה כרב אפי"ג אכל
 צחד יבם דמיאנה צזיקה שלימה
 אסורה ולרבי אושעיא אפי"ג צחד יבם
 נמי שריא דאין מיאון לזיקה: ואמרי
 לה רב אפי"ג נמי לא הודה לו וכל
 שכן רבי אושעיא דרבי יוחנן דוקא
 לאחין אמר ולא לו: צמדה כפושה
 מדד. צמדה כפויה מדד לשון אונאה
 כמודד צשוילי המדה ומצרו מצלתי
 צמוספתח דלהלות ט) קדירה שהיא
 נתונה כו' היתה כפושה לשון הכפישני
 צאפר (איכה ג) שהיה מפסיד נכסי
 מלוג שלה: פרי קיטרי עצדו ציה.
 שני קשרים עשו עליו לרעתו: והרי
 מיאנה דהא זימנא. צבענלה ואמאי
 קמי ותמאן ותנשא: ריזא אפי"ג.
 שמה חזרה: פסוי קסני. לאו למיהדר
 למאן זימנא אחריתי אלא תרתי מילי
 נינהו ממאנת וממתנת מליארס לאחר
 עד שגדיל כדי שלל תחזור ותמאן
 צשני או אס רנתה להנשא ממאנת
 צבעל ותנשא לאלתר דתו לא ממאנת
 צבית שמיא דגשושה היא:
 מתני' אין מעשה קטנה אלא
 כמפוסה. דקתני צת ישראל לכהן
 אחי

בירי דהוה אבעלת הגוף. הקשה רבין יהודה א"כ מיאנה צבעל
 אמאי מותרת לאביו נישואי מידי דהוה אצעלת הגט
 שאסורה לאביו ואומר דשמה הכל שייך לניחש טפי כיון שאינה אשתו
 ואינה אסורה צמיאון ה"ה דגט לא
 מאן לא הודו לו אמר אביי רב.
 משמע אכל ר' אושעיא הודה
 לו ומיאנה צזה מותרת לאחין דקאמר
 היינו לכל האחין ה"ל כרבי אושעיא
 דאמר אינה ממאנת לזיקתו מאן לא
 הודה לו רבי אושעיא דיח לו דאין
 מיאון לכולה זיקה אכל רב אפי"ג הודה
 לו דלית ליה אין מיאון לחצי זיקה
 הא לכולה זיקה יש מיאון והא דקאמר
 מותרת לאחין היינו אפי"ג לו כיון דאין
 מיאון לחצי זיקה איכא דאמרי אמרו
 רב אפי"ג וכל שכן ר' אושעיא וכן
 פירש צקונטרס:
 תרי קישרי עבדו ביה. צירושלמי
 פריך אילו העושה דבר שלל
 כשורה מתירין ערוה שלו ומשני רב
 חסדא (היא) דלא אמרה עצרה
 ומיאנה מן הנשואין ושלא צפניו על
 דעמייהו צבית שמאי מיאנה מיאון
 ואין זו קושיא כ"כ דאיכא למימר
 דקידושי קטנה דרבין נינהו ואפקעינהו
 צבין לקידושין מייניהו:
 מבשירין בשנים. הוא דאין
 צחד אלא שפריך
 לעדות שמיאנה:
 הלבנה באותו הווג. פ"ח דוקא
 צדיצעד אכל לכתחילה
 לא דמכשירים דיעצד משמע:
 אחי

אמר אביי רב רבא אמר רבי אושעיא ואמרי לה רב אפי"ג בית שמאי
 אומרים בפניו וכו': תניא אמרו להן בית הלל לבית שמאי והלא פישון
 הגמל מיאנה אשתו שלא בפניו אמרו להן ב"ש לבית הלל פישון הגמל
 כבודה כפושה מדד לפיכך מדדו לו במדה כפושה מדקא אכיל פירי פשיטא
 נשואה היא והאמרי ב"ש נשואה לא ממאנה תרי קיטרי עבדו ביה: בית
 שמאי אומרים בפני בית דין וכו': תנן התם ה' החליצה והמייאונין בשלישה
 מאן תנא אמר רבה בית שמאי היא אביי אמר אפי' תימא בית הלל עד
 כאן לא קאמרי בית הלל אלא דלא בעינן מומחין אבל שלשה בעינן
 כדתניא ב' בית שמאי אומרים בפני בית דין וב"ה אומרים בפני בית דין
 ושלא בפני בית דין ואלו מודים שצריך שלשה רבי יוסי בר יהודה ורבי
 אלעזר ברבי ב' שמעון מבשירין בשנים אמר רב יוסף בר מניומי אמר רב
 נחמן הלכה ב' באותו הווג: בית שמאי אומרים תמאן וכו': והא מיאנה
 דהא זימנא אמר שמואל עד שתגדיל ותאמר רוצה אני במייאונים הראשונים
 עולא אמר תרתי קתני או שתמאן ותגדיל ותיארם או שתמאן ותנשא לאלתר
 בשלמא עולא היינו דקתני עד שתגדיל ותיארם אלא לשמואל עד שתגדיל
 ותאמר מיבעי ליה קשיא: מתני' אי זו היא קטנה שצריכה למאן כל
 שהשיאוה אמה והאיה לרעתה ה' השיאוה שלא לדעתה אינה צריכה למאן
 רבי חנינא בן אנטיגנוס אמר: כל תינוקות שאינה יכולה לשמור קידושיה
 אינה צריכה למאן ר' אלעזר אמר אין מעשה קטנה כלום אלא כמפותה
 בת ישראל לכהן לא תאכל בתרומה בת כהן לישראל תאכל בתרומה רבי
 אליעזר בן יעקב אמר כל עכבה שהיא מן האיש כאילו היא אשתו כל
 עכבה שאינה מן האיש כאילו אינה אשתו: גמ' אמר רב יהודה
 ואמרי לה במתניתא תנא בראשונה היו כותבין גמי מיאון לא רעינא ביה
 ולא צבינא ביה ולית אנא בעיני להתנסבא ליה כיון דחזו דנפיש דיבורא אמרי
 אחי

1 א מימי פ"ח מהל'
 גירושין הל' טו סמג
 עשין כ טוש"ע אה"ע סי'
 קנה סעי' י' וכו' קעג
 סעי' ד':
 ח ב ג מימי פ"ד מהל'
 אשתו הל' ז פ"ח
 מהל' גירושין הל' ז סמג
 עשין מת טוש"ע שם סי'
 מג סעי' צ וסימן קנה
 סעי' א ב:

תום' חד מקמאי

ר' חנינא בן אנטיגנוס
 אומר איוז היא קטנה
 שצריכה למאן כל שידעת
 לשמור קדושיה אינה
 יודעת אינה צריכה למאן
 ככר כתבתי בזה כל הצורך
 בניטין בפי התקבל:

לא תאכל כו' דכתי שלל נשאת דמי: כל ענבה כו'. כל מה שהיא מעוכבת אכלו צשבילו כאילו היא אשתו וצגמרל [קת]. מפרש מה היא: גמ'
 אחי